

EL BORINOT

Any II - Núm. 27

29 de maig 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corrisp. a
l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

Aquest número d'EL BORINOT ha passat per la censura militar.

LA NOVEL·LA ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

d'EN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

Surt els primers i tercers dimarts
de cada mes

Preu: 50 cènts.

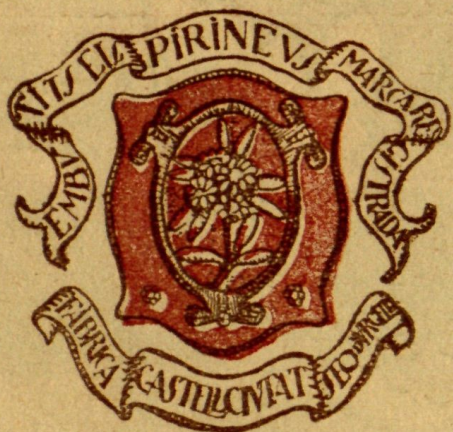
Subscripció semestral, 5 pessetes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

Administració:

Rambla Catalunya, 125
Llibreria italiana

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca
"ELS PIRINEUS"

Quingles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

GRAN BALNEARI D'ESPLUGA DE FRANCOLÍ

TOCANT AL MONESTIR DE POBLET

**CÉLEBRE AIGUA REGENERADO-
RA DE LA FONT DEL FERRO**

Clima excel·lent de repòs a 600 ms. s/m.

Parcs i boscos creuats per 50 quilòmetres
de carretera.

37 XALETES

es lloguen desde 170 a 2,500 ptes. al mes.

HOTEL VILLA ENGRACIA de 1.er ordre

MASIA DE L'AIGUA

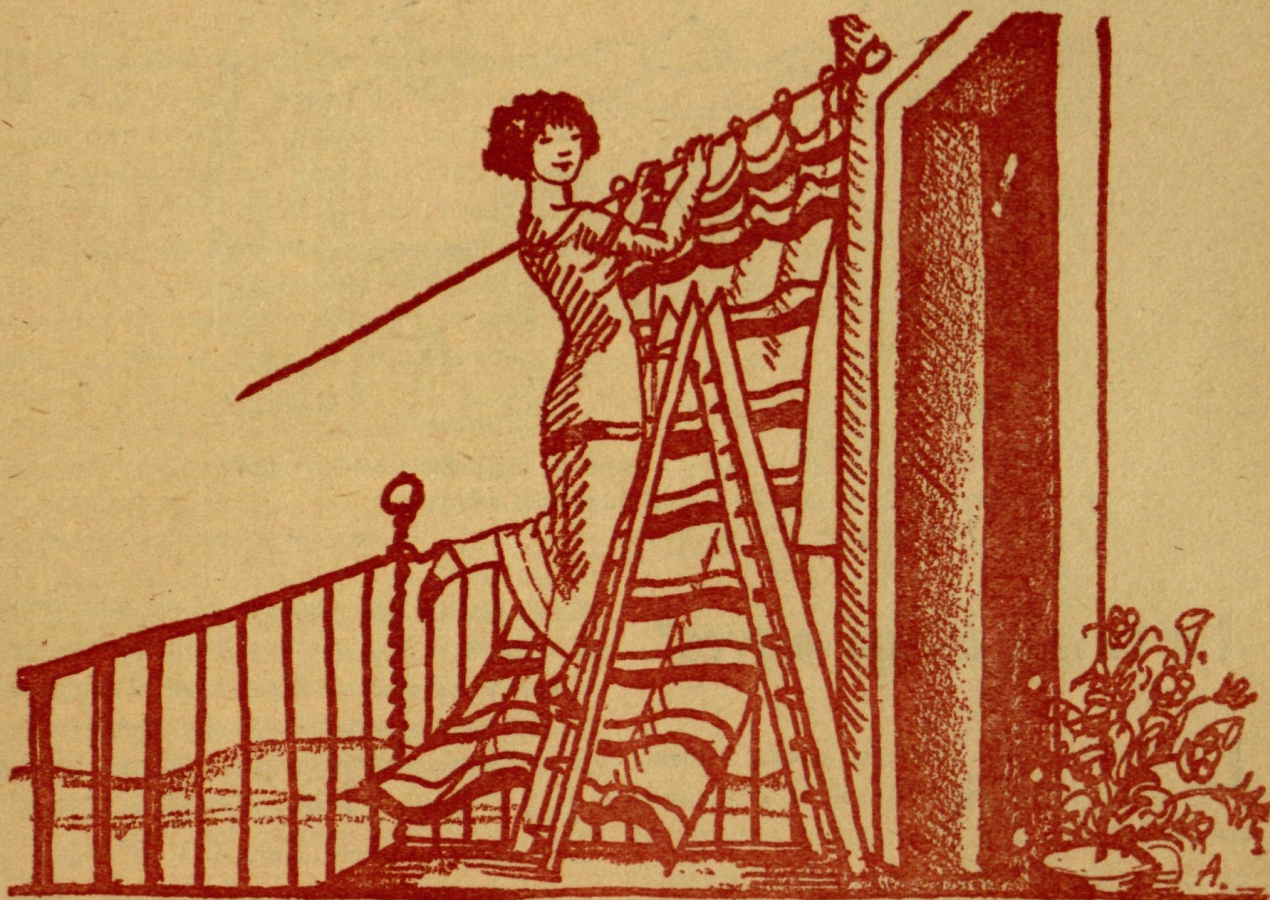
Propietari:

DR. SALVADOR ROCA BALLBER

Administració:

BRUC, 114, PRAL. 2.ª BARCELONA

Biblioteca de Catalunya
i Hemeroteca General

P e r l ' A s c e n s i ó . . .

CORTINETES al balcó. El nostre poble, que té totes les gràcies, ens ha tramès aquesta dita, en la diada d'avui que ve a ésser com la primera porta entrant cap a l'estiu. A veure? repetim-la, que fa de bon repetir: Per l'Ascensió...

Naturalment, les cortines al balcó són posades per preservar del sol, i fins del ressol; per conservar la casa més fresca i més amable. El sol que és un galan, ara, per aquest temps, ja vol ésser massa tafaner, un si és no és bergant. I les mestresses de casa, i les noies, amb bon seny, s'apressen a barrar-li el pas.

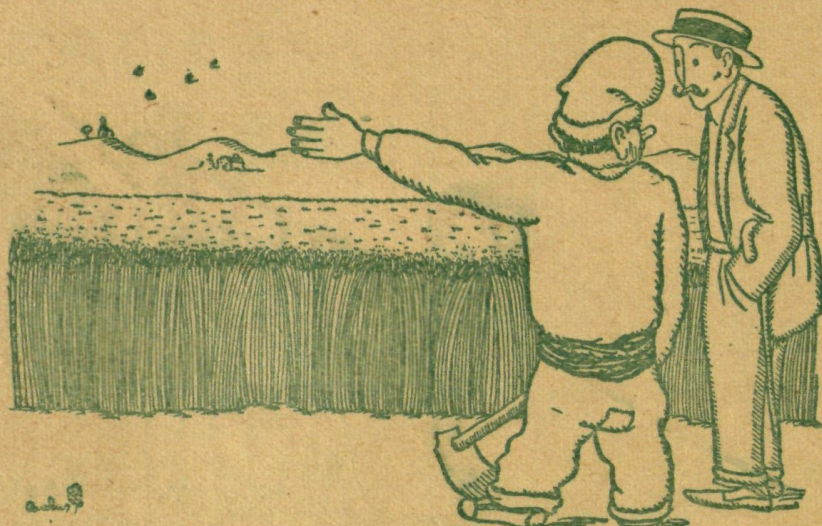
L'home gentil, l'home polit, l'home galan, està bé: diuen les nostres dones. Ara, més enllà, ei! atura't!—Així que es posa a fer babarotes, i que les galanies en sos llavis esdevenen xerrameca xulona, i no pas paraules de cortesia i de bon sentir, aleshores que no entri a casa, que resti fora, que faci el ximple, per aquests mons, si vol. Que ens deixi la casa tranquil·la i honesta. Qui el vul-

gui, que el prengui, que ja li donem, i que se'l confiti.

Hem dit, cortinetes per preservar-se del sol, i del ressol. Ho enteneu bé? Sí, tots estem entesos. Cal posar molta cura a que la cremor mateixa no prengui dins de casa, i que no ens la torri; cal tenir molt d'esment, també, que aquesta cremor no se'ns fiqui de rebot, per reflexe. Si part de fora l'aire és cremador i el vent asseca les coses, defensem la llar. Que almenys a dins de casa estiguem a plaer. I per tal d'estar a plaer a dins de casa, conreem el jardinet de les nostres coses familiars, que les flors hi vagin sortint, i que s'hi vagin obrint, mentre per fora passa l'alenada pestilent i abrusadora. Que hi ha més dies que llonganisses, i el món és gran una cosa de no dir.

Cortinetes al balcó. La caseta fresca: tenir la caseta fresca, que s'hi està bé... Estar bé a casa; però no emmandrir-se, no engorronir-se. Eh! això, no!.

FLUMELL.

—El blat és de primera... però si hagués vist la civada, senyoret!... li haurien vingut ganes de menjar-ne!

Un cavall menja ostres?

L'OSTRA!... Si considereu aquest "cetaci" entre la multitud d'altres de la seva classe, com ho és el musclo, per exemple, trobareu en aquest una cosa fastigosa i repugnant, encara que donin tan bon gust a l'arròs a la cassola, per la seva forma ridícula i per el seu color negre, en canvi trobareu en l'ostra una cosa bella i bonica a cop d'ull; a més d'això s'han de tenir en compte moltes i moltes particularitats que aniré dient si me'n recordo. La particularitat més coneguda per tothom és que de familiars de l'ostra en surten xamoses perles, aquelles perles tan llampants que llueixen amb tanta joia moltes dames sobre el pit. No per això no deixen de tenir les seves malaurances i penes; cada dia li surten més competidors, els collarets de coral, per exemple, imitadors de la seva majestuosa i valuosa persona, etcètera. En resum, aquelles poques senyores que abans lluïen perles veritables, ara s'han multiplicat nombrosament... i totes porten bonics i grossos collars de perles (?).

L'ostra ha estat des de fa molt temps, una "subsistència de luxe, que no tothom en pot saborejar; se'n serveixen només en restaurants de primer ordre i en certs hotels renombrats. Jo crec que si es posessin a la raó (en el preu) farien competèn-

cia de mort a tota classe de peixos amb closca i sense, com el lluç (que avui dia n'abunden molts) el musclo, la sardina, el pop i fins el pup, potser. Sembla que aquests elogis són merescuts, eh?, ah! i m'oblidava d'una cosa bastant important, l'ostra ha tingut l'alt honor d'ésser presentada en varis debats de nostre Ajuntament per alguns dels digníssims regidors (ha passat per la censura). Sembla poc això?... I per acabar us diré que per mitjà de les ostres podreu sortir d'algun compromís, valguent-vos de l'enginy, com aquell fet que passà a un hostal de Riudecols, que tothom deu saber i per si acàs, aquí va: "Arriba un viatger una tarda d'hivern a un hostal. La sala estava plena. Com que no podia atansar-se a la xemaneia i desitjava escalfar-se, es valgué de l'enginy i digué en veu alta, tot dirigint-se a l'hostaler: Porteu al moment unes quantes dotzenes d'ostres al meu cavall. El bon home obeeí, encara que molt estranyat de ço que li manaven. Tots els presents que ho sentiren, curiosos de veure un cavall menjar ostres, seguiren a l'hostaler a la quadra, i entretant el viatger s'instal·là còmodament prop de la xemeneia. Al cap de poca estona l'hostaler tornà i li digué:—Senyor, el seu cavall no se les vol menjar.—Bueno, doncs, què hi farem; ja me les menjaré jo, respongué l'home tot rient i guardant el millor lloc al costat del foc."

JORDI DEL VAL

L'HOME BO

Si us preneu la pena de passar pels entorns de la Catedral, veureu de segur, algun tipus de cert temps, de particular figura, propietari, d'aquells tipus que no tenen edat definible, perquè les poden tenir totes desde la major de la llei, fins a la que ens relleva de tot càrrec públic, com jutge de pau, regidor, etc. Allí passa les hores mortes esperant fer la viu viu a costa del pròxim i en profit de si mateix. Aquesta mena d'individu és un *home bo*.

Em va fullejo el Diccionari per definir el tipus anomenat, paràssit de la justícia humana, i en la impossibilitat de fer-ho, em pendré la llibertat de pintar-lo tal com jo me'l veig.

A l'*home bo*, de l'edat de 25 fins a la 60 anys, li poden suposar totes les possibles, ajudant poderosament a aquesta il·lusió el vestit que participa del característic a tots els estats; puix que l'*home bo* veritable, acostuma usar sabates, i quant més mitges botes, per mal nom xocolateres, pantalons negres, ermilla del mateix color que s'ajunta amb la corbata, i americana o levita pels dies de solemnitat.

Sos pares foren un honrat ataconador, per bon nom Pere, i la Pepa, criada de l'advocat, en l'escaleta del qual set anys feia que aquell posava mitjes soles i adreçava talons.

Vago per naturalesa, amb les inclinacions dels pares, aficionat a fer dilluns tots els sants dies, devot exemplar de Santa Mandra, quedà sense ofici ni benefici; i sense mitjans per estudiar, ni ganes per cercar-se'n, no tingué altre àrbitre que buscar la vida copiant fulles i fent de gos a tots els curials.

No se qui ha dit que l'exemple és el gran mestre: i així fou per al *home bo*.

Aprenqué que sense estudiar ni treballar gota, i fins, segons paraules seves, practicant bones obres, podia ésser útil a si i al pròxim, ja defensant al desvalgut, ja emparant l'oprimit per la justícia... ja reblant el clau damunt aquell que es troba sotmès per injustícia... I així es féu *home bo*.

Adulador per sistema, com a tal baix, i com a baix, disposat a tots els papers, sense conèixer el ridícul, a truc de traure profit, s'humilia, es vincula, s'arrossega, s'atmotilla a tot. Ell permet que hom li posi la mà a l'espatlla, ofereix foc a qual-

INFLUÈNCIES DE L'EXPOSICIÓ CANINA

—Jo em dic Totó. La mamà es diu Fifi .. El gosset es diu Caimitu.

sevol que vegi amb el cigarret apagat, i porta la seva servicialitat fins al servilisme.

Però, en canvi, amb les persones a qui es creu superior, totes les persones de les quals no pot traure pèl o desfila, amb aquestes és orgullós, despòtic, fins cruel. Això si, continua ostentant la patent d'*home bo*.

Com a via d'ajuda, l'*home bo* sol tenir una altra professió, més lucrativa que la primera, i digna companyona d'aquella; és prestamista, *alias* usurer.

Prestamista, usurer i estanquer, encara que no sigui precisament de pessetes, sinó d'altres coses: per exemple, honorabilitat, rectitud, etc., etc.

La casa misteriosa

Al voltant de les cases abandonades, de temps de temps—de sempre, com si diguéssim—, s'han bastit fantàstiques llegendes. Res no té d'estrany, doncs, que amb motiu d'haver-hi una casa tancada en un lloc molt cèntric d'una gran ciutat dels volts de Sabadell comencessin les enraonies primer i, els comentaris després que, us dic, amics, n'hi havia pels més exigents i tot.

Una casa desallotjada en un poble on la gent ha d'estatjar-se en les baumes de les margeneres i construir barraques amb deixalls de caixes de la Tabacalera i llaunes de petroli, és—no ho negareu—quelcom inversemblant.

Aquella casa tancada del carrer de Sant Quirze era vigilada a distància prudent per les comares del veïnat que, aprofitant totes les avinenteses, esguardaven portes, balcons i finestres constantment barrades, talment com si no es volgués que la llum ni l'aire no poguessin penetrar-hi.

Era l'hora foscant, quan començava intrigar i intranquilitzar la casa abandonada del carrer de Sant Quirze del poble en veïnatge a la ciutat de Sabadell; era quan els empleiats de la Catalana calaven foc als fanals destinats a foragitar les tenebres que emplen els carrers durant la nit, malgrat que ni la falta que fan, diguin el que vulguin certes empreses. A aquelles hores es sentien estranys remors... Ah!... oh!... ah!... ànimes en pena, arrossegant de cadenes, llumenetes blaves... En tombar mitja nit els sorolls eren més forts; que potser hi fabricaven moneda falsa? o preparaven explosius? Oh!... ah!... Algú parlava d'ombres sinistres!...

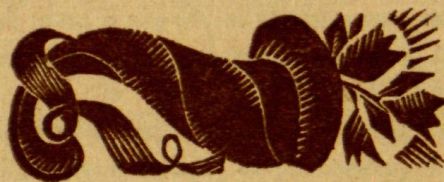
L'astorament creixia, cada dia que passava, sensé que les autoritats, els bombers ni la funerària no es preocupessin d'aclarir el misteri de la casa tancada.

Vingué un dia, però, oh, sí! vingué un dia que la premsa projectà un potent raig de llum que aclarí les negrors de la casa desallotjada. Una inofensiva gasetilla descobrí la incògnita, fent-nos saber que en la casa tal, del carrer tal, s'havien muntat oficines d'enrolament d'una societat dedicada a l'escola dels cínics, de la qual sols es coneixia aquest transformista que ha tocat més teclcs que no té un piano, i que se la campa procurant per ell i entabanant amb gest de *rompa i...* paga, Francesc, un estol de *niños crudos* capaços

de mudar-se la camisa tres vegades cada setmana (o les que convingui).

L'escola no pogué obrir (s'ignora si per manca de concurrència o d'element econòmic, o totes dues coses juntes). La conseqüència ha estat el desnonament de la casa tancada, oh!... ah!... oh!... que tants de misteris ha clos durant aquest temps.

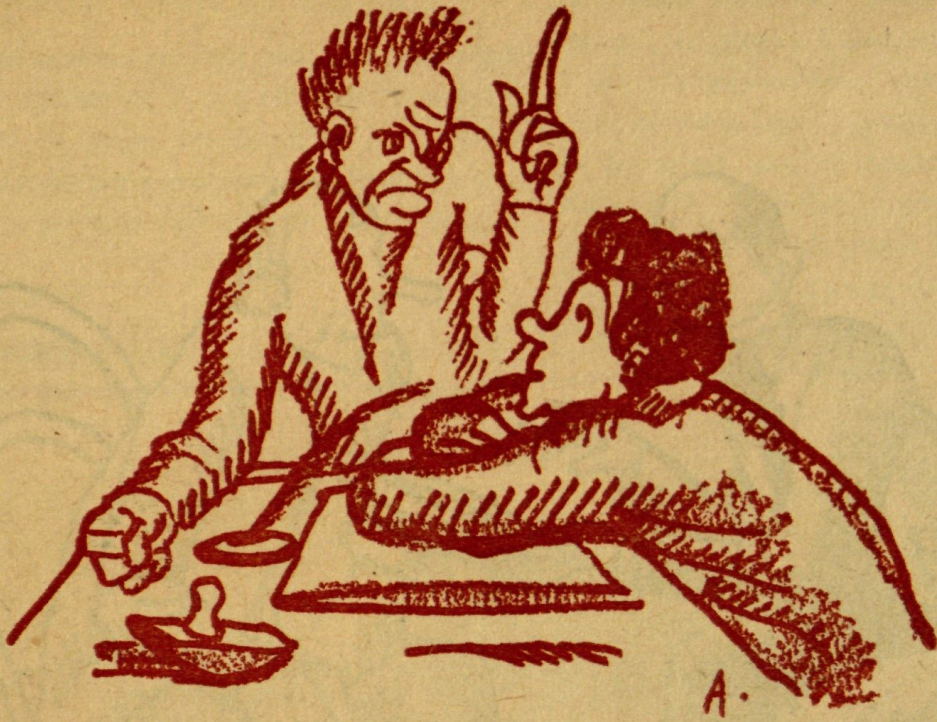
BONIFACI

Don Alfonso Sala

"Y, pues, que es costumbre inveterada en los pueblos de vuestra monarquía que al ser visitados por sus Reyes y acudir a rendirles pleito-homenaje, se esmeren, a cuál más, en ofrendarles sus mejores galas y sus más ricas preseas, invocando los títulos gloriosos que mejor les acrediten cerca de la Majestad Real para merecer su especial benevolencia, permitid, Augustas Majestades, que en este solemne instante verdaderamente histórico en los fastos de Tarrasa, su primer magistrado municipal, sintiéndose poseído del legítimo orgullo propio de quien sabe puede brindar a sus Reyes una joya única e indisputable, ante los esplandores, de la cual han de palidecer todas las demás que os ofrezcan los pueblos hermanos, levanto con arrogancia patricia mi frente ante la España que simbolizáis, y rememore que la ciudad de Tarrasa es la que ha dado a España y a Vuestra Monarquía un don Alfonso Sala, cuyo nombre, grande y sonoro, me permito pronunciar sin calificativos de elogio, en gracia a no querer empañar, con el olvido de uno sólo, el valor purísimo de quien les merece todos de su patria y sin duda de sus Reyes."

Fragment del discurs pronunciat pel senyor il·lustre alcalde de Terrassa, en la recepció de l'Ajuntament.

—Ja li tinc dit que no vull que xiuli treballant.
—No treballava pas.

Una provatura grotesca

EN Pere Pau s'estimava molts els animals, amb preferència els gossos. Un cert dia va establir un restaurant per ells. Per un preu enraonat hom els servia pastels farcits, ossets gustosos i triats, i begudes i tot, ben preparades.

Després li vingué l'acudit d'establir un cementiri també per gossos. A fi de poder inaugurar unes quantes sepultures, molt originals, féu matar uns quants falders; tots foren enterrats sumpuosament (hom diu que com més de quatre persones, que moren com a gossos).

Acabat, féu bastir un hospital per a les mateixes bestioles. En Pere Pau observà, ajudat d'experts metges, que molts dels gossos de ciutat patien de neurastènia, que tenien cabòries especials, gustos extravagants, gran propensió a lluir amb collars i llaços i altres coses per l'estil. En Pere Pau, aleshores, tingué una idea.

—Aquesta trepa—pensà—necessita distracció.

I es decidí a fer un teatre per a gossos. La primera representació fou una cosa memorable. El local es veié molt concorregut, presentava l'as-

pecte de les grans solemnitats. Els gossos de l'hospital hi eren tots, davant de l'escenari mateix. En les llotges i en les butaques hi havia allò més distingit de la societat canina: llebrers, gossos d'aigua, perdiguers, falders, bulldogs, gossos-llop, foxterriers, i també algun gos d'atura (alias "pinxos").

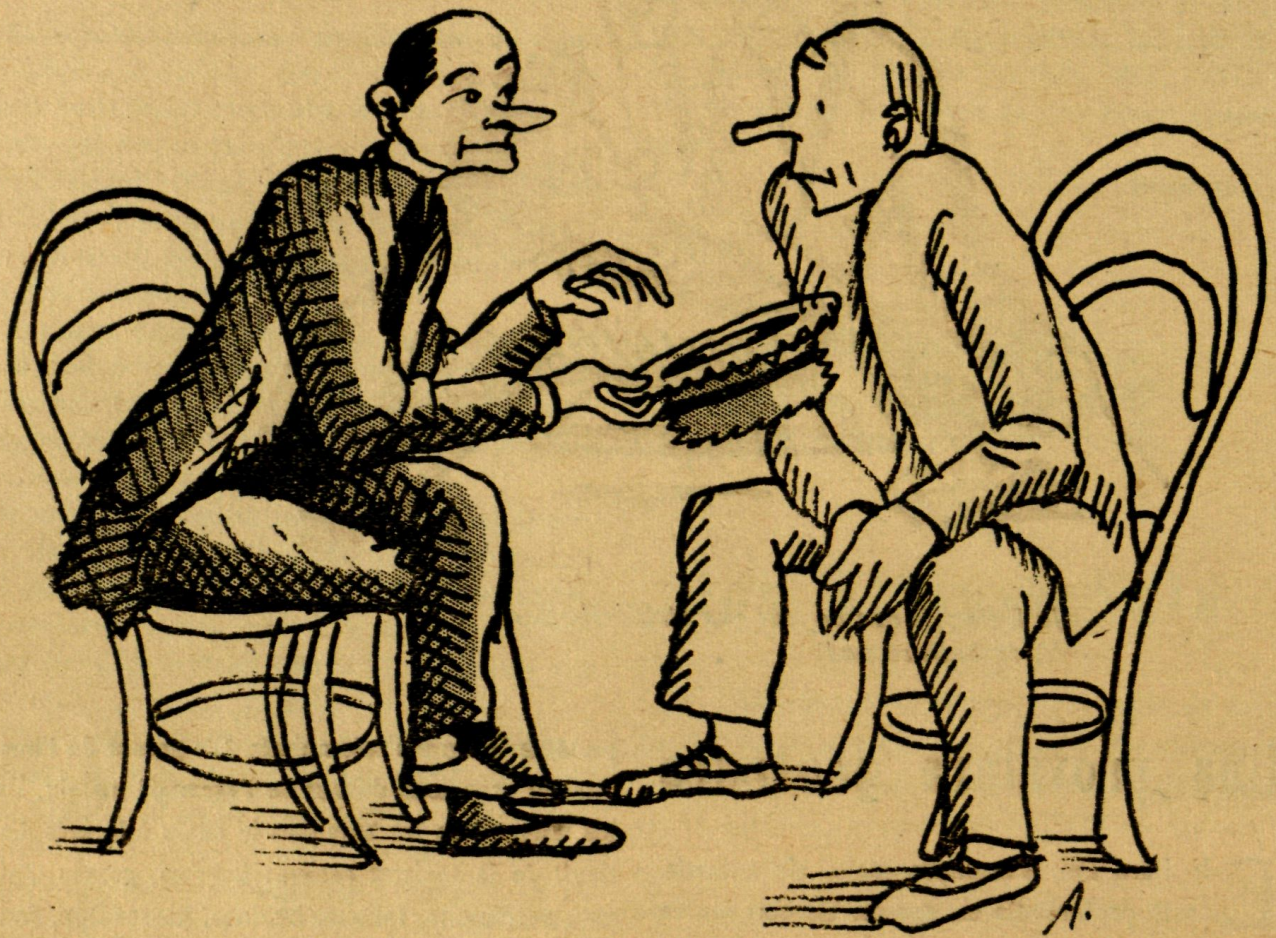
Abans de començar hi hagué un xic de rebombori, els gossos petits, que havien estat col·locats en les darreres files, no veien bé l'escenari. Però aviat s'arranjà el conflicte: hi hagué lloc per tot-hom. Per fi, s'aixecà el teló.

El primer acte de la comèdia representava un os de carn d'olla, d'escudella, o de bullit (ve a ésser el mateix). L'os era bastant llarg i prim, i amb no gaire carn. Sí: calia posar un tema o argument que estés a l'abast de la comprensió de la concurrència especial d'aquell teatre.

I veu's aquí que... veu's aquí que... Què, què va passar? La concurrència, per bé que distingida, es desmanà. L'os se'n va anar empipat. Total: un desastre. I En Pere Pau, per acontentar-los un xic, hagué de llençar-los uns quants terrossos de sucre.

Bah! coses de bestioles!

P. O. M.

— Veu aquest barret? M'ha costat un milió de corones.
Aquest número d'EL BORINOT ha passat per la censura.

Al volt de l'Exposició canina

(Notes i comentaris)

GOSSOS AMB GOSSOS NO ES MOSSEGUEN

EL contrari, s'ajuden. El doctor Balaguer anava cada dia a la seva clínica. Un dia trobà vora la porta un gos gemegant. El pren, se'l mira, li troba una pota trencada. L'agafa, el guareix; un cop guarit, el deixa anar. Al cap d'un quant temps, el doctor ja no es recordava del gosset, aquest hi torna a comparèixer, tot festós, remenant la cua; anava amb un company, un altre gos, amb la pota trencada. Com volent dir que fés amb aquest, allò que temps enrera havia fet amb ell.

Fixeu-vos-hi: gossos amb gossos...

A WASHINGTON, UN CINE PER A GOSSOS

A Washington, ciutat immortalitzada (passat per la censura), acaba d'éser instal·lat un cinematògraf per a gossos, i no per a gossos qualsevol, sinó per a gossos distingits, diguem-ne *perros bien*.

Han estat projectades unes quantes pel·lícules, totes a base d'escenes de gossos: caceres, corregudes, salts. Entre aquestes pel·lícules n'hi havia una representant actes de societat: entre els gossos que representaven la farsa n'hi havia un, vestit de jaqué, cara vulgar i galtes de pa tou, que ha fet riure molt a la concurrència: s'entén a la concurrència de persones que havien anat al cine per vigilar els gossos espectadors. **diu** que fins aquests gossos, en veure aquell de la pantalla, es posaven a lladrar d'una manera molt expressiva.

UN TERRITORI ENVAIT DE GOSSOS

Pels encontorns de Belgrado, tota una regió s'ha vist envaïda de gossos rabiosos. De seguida una junta de veïns s'ha constituït per anar-los fent un cercle, per preservar els habitants de llur contacte, i per anar acabant amb ells de mica en mica.

Això està bé.

ELS GOSSOS FUGEN...

A Alcoy han estat celebrades les festes populars

de "Moros i cristians". Durant les festes, s'han fet, com és natural, moltes salves de pólvora.

Era una cosa curiosa, i que feia riure a la vegada, de veure com els gossos, en sentir el soroll de les salves, anaven escorrent-se, amb la cua baixa, amb les orelles baixes, i fugien. En poc temps fugiren tots els gossos d'Alcoy, se'n anaren lluny, pel camp, a unes coves abandonades.

Ja ho veieu: només que amb el soroll ja fugen.

EL CRONISTA DE SOCIETAT.

INFANTÍVOLES

— Ja has donat cireres al teu germanet?

— Li he donat les llavors, perquè les planti, i pugui menjar-ne força, força!...

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

La Nostra Exposició

Diaris, periòdics, revistes de tota mena publicats de cent anys ençà a Catalunya, València, Balears, Roselló.

MÉS EXEMPLARS REBUTS

Com deïem, les adhesions i les felicitacions que ens han arribat, pel nostre projecte de fer una magna exposició de tota mena de publicacions periòdiques aparegudes en terres catalanes, amb motiu d'anar-se a complir el primer centenari de la renaixença, són moltes, i molt valuoses, i plenes d'entusiasme. Tot va vent en popa:

Ara direm les que hem rebut del senyor **Baldomer Blanc**, ex-regidor de Badalona, que en té un tresor. Avui comencem. Un altre dia seguirem. Veieu:

El Lio (any 1874); El Pájaro Pinto (1877); La Papallona (1877); El Correo Teatral (1878); La Tarántula (1879); El Loro (1879); El Siglo (1884); La Avanzada (1888); El pueblo Soberano (1889): tots de Barcelona.

El Latigazo (1898); Foc i Flama (1912); ambdós de València; El Eco (1905), de Vinaroz; El Pueblo (1910) de Jumilla; El 6 d'Octubre (1912), de La Bisbal; El Libertador (1913), de Salt; La Voz de Pueblo (1911), de Terrassa; Ciudadania (1908), de Sabadell.

També hem rebut del senyor **Pere Ros Pujol**, Marina, de Vilassar de Mar (any 1923).

En **Daniel Maideu**, de Ripoll, ens ha tramés: Art i Esport (Girona); La Costa de Llevant (Canet); Ateneu (Barcelona); Correu de Catalunya (Santiago de Cuba); Renaixement (Barcelona); Gent Nova (Badalona); Sol i xent (Navarres); L'Apat (Sant Sadurni); La Nació (Barcelona); Gasetta del Vallés (Sabadell); Festa (Molins de Rei); La Veu del Fresser (Ribes); La Foguera (Tore-

lló); Scriptorium, El Cotllar, Ripoll, Delit, i El Ripollés (Ripoll): tots de la present centúria.

El doctor **Joaquim Danés**, d'Olot, ens tramet: La Comarca, La Tradició Catalana, El Deber, El Reformista, Vida Olotina, L'all, La Democràcia, Vitalitat, La Reseña; totes d'Olot, i del 1900 ençà.

El senyor **Secundi Font** ens ha tramés també coses molt bones:

El Xanguet (any 1865); el Tiburón (1865); El Lio (1874); La Tramontana (1888); La Perdiu (1902); La Campana de Gràcia (1870); El Entreacto (1874); L'Esquella de la Torratxa (1872); La Correspondencia del Diablo (1872); La Tomasa (1872); El Guirigay (1870); La Flaca (1871); Lo Ponton (1870); El golpe de Estado (1870); La Barretina (1886); La Rambla (1867); La Pubilla (1867); El Tren (1867); L'Ase (1867); L'Embustero (1866); Lo Noy de la Mare (1866): tots publicats a Barcelona.

També ens remet el mateix senyor set romansos molt interessants.

També tenim a la nostra disposició aquests interessants:

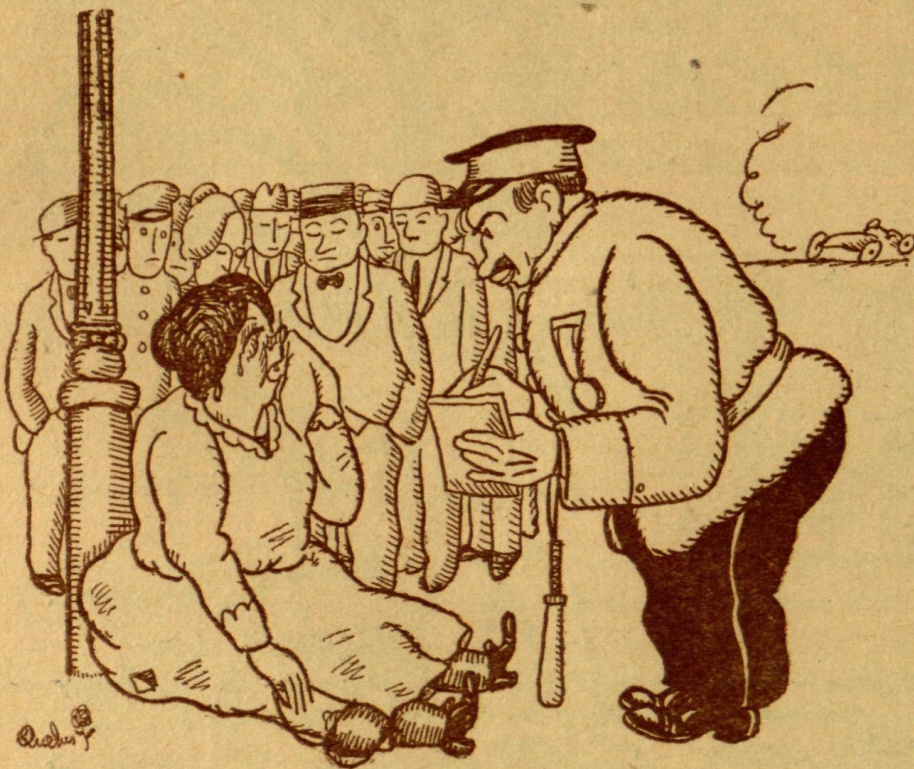
El Amigo de la Religión (any 1820); La Ciencia al alcance de todos (1872); La Civilización (1841); El criterio Católico (1885); Crónica Científica (1878); El Diablo suelto (1863); Boletín Pedagógico Español (1900); España Regional (1886); Excursión vaticana (1887); El Faro popular (1889); Historia de las Misiones (1845); Ilustración artística (1874); Ilustración Catalana (1887); Lecturas populares (1871); El Lio (1874); La Religión (1873); La Renaixença (1877); Revista Catalana (1889); Revista Católica (1842); Revista de Catalunya (1896); Revista Popular (1872); Santa Teresa de Jesús (1872); La Sociedad (1851); El Papagayo (1742); La Velada (1812); Mercurio (1905); El Monitor de 1ª Enseñanza (1871); Revista del Trabajos Asociación Ingenieros Industriales de Barcelona (1878); La Discusión (1874); La sociedad Cristiana (1889); La Ilustración Llevantina (1900); La Pedagogia (1864); El Propagador de la devoción a San José (1866); El Ramillete (1837): totes aquestes són publicades a Barcelona.

D'altres; Boletín oficial del Principado de Cataluña (Sant Joan de les Abadesses, 1874); El Calasancio (Vilanova, 1809); Semanario Católico (Reus, 1806); La Veu de Montserrat (Vich, 1880); Lo Renaixent (Igualada, 1884).

Molt agraïts a tothom. Anirà rajant.

Una altra nota molt interessant. per acabar avui, podem afegir: és l'ofrena que es ha estat fet pel senyor Josep Serra, l'home intel·ligent que posseeix una magnífica col·lecció de publicacions periòdiques que encanten.

BENBINGUT!

SI ARRIBA A TENIR TEMPS...

—Ha pogut prendre el número de l'auto que l'ha atropellat?

—No he tingut temps; sols he pogut veure que la noia que el guiava duia un vestit rosa clar, que anava bastant escotada, duia collaret, arrecades, agulla de pit, anava més pintada...

ESCOLTA, NINA!

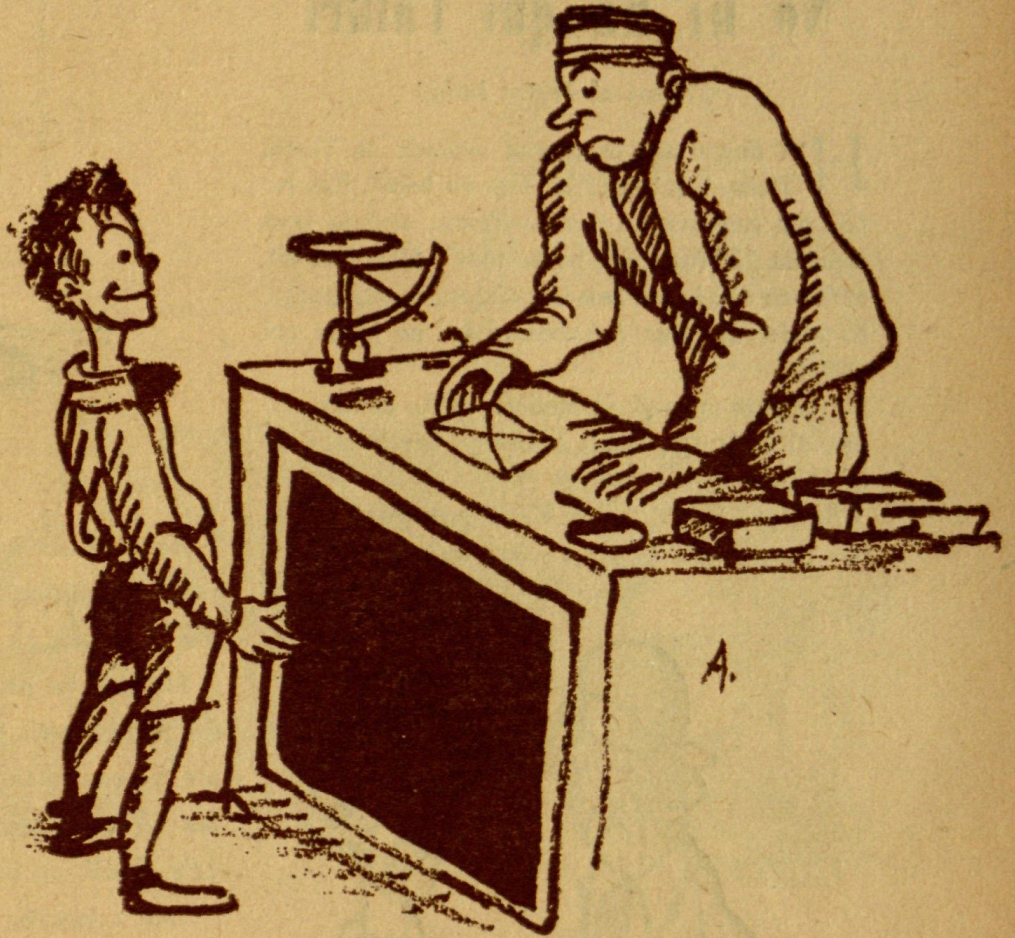
Vaig contemplar-te molt bella,
un jorn passant pel carrer,
quan tu, caminant garrella,
anaves a càl adroguer.

D'aquell dia cap ençà
s'esbargí ma pensa trista,
perquè vaig poder esbrinà
qu'érets filla d'un dentista.

Com el llivant del meu pou,
tos cabells trenats en són;
sembla la cua d'un bou
que vaig veure a Camprodon.

Ta bellesa m'ha encisat,
si tu'm vols, formosa nina,
jo semblaré a ton costat
un gegant, tu una joguina.

Atànsa't i fés-me un bes,
qu'el meu mal pugui guarí,
no fort, que no se't desfés
de ton llavi el color carmí.

MANELET II.

—Aquesta carta pesa més del compte; hi hauràs de posar un altre sel·lo.
—Home, així encara pesarà més.

I la gent vinga a riure!

LA cosa, posem per cas, s'esqueia a París, en un jardí dels més ben concorreguts. En un indret del jardí es veia un grup regular de gent: tots reien. Era que un xòfer s'entretenia a reproduir un joc que un clown feia en un circ; era un joc que divertia d'allò més a la quitxalla.

El cas era que el xòfer havia posat en terra una bosseta, amb un bitllet de vint-i-cinc pessetes. Aquest bitllet sortia meitat enfora de la bossa. La bossa semblava talment abandonada allí, com si algú l'hagués perduda. I vetaquí que gent d'aquella que diuen d'alta condició, gent ricament

vestida i de grans maneres, que sortien d'un luxós hotel, que volia semblar una gran cosa, aquella gent en passar per davant de la bosseta—qui ho diria!—s'ajupia per agafar les pessetones.

Però aleshores, zap!—la bosseta se'ls escapava dels dits... I era que el xòfer, que estava amagat, la tenia lligada amb un fil en la seva mà, i al moment just l'estirava. I per una misèria, quin ridícul, aquells que es donaven fums de grans senyors!

Naturalment, la gent vinga a riure.

UB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

No hi ha qui l'aturi

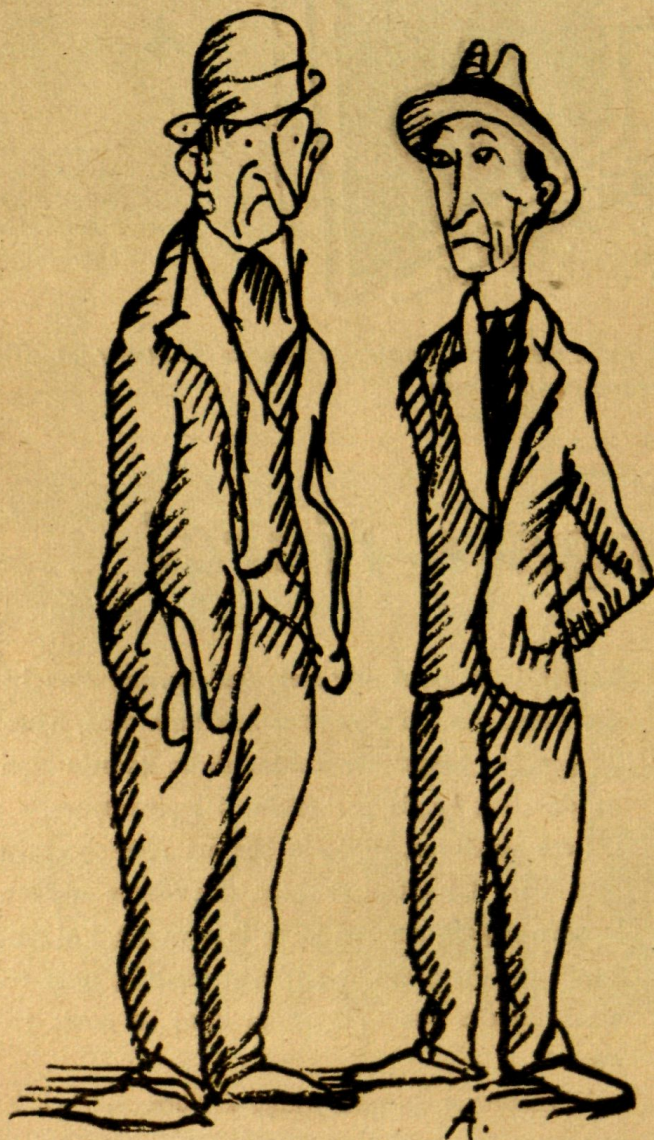
(Glossa al Teatre Intim)

HA tingut lloc la segona vetllada de Teatre Intim. L'Adrià Gual, com un home. Ens ha donat a conèixer un rus, Andreiew, amb la seva comèdia "la força del pensament". Molt ben dit, molt ben dit; i molt ben fet: xoqueu-la, companys. Es així: "la força del pensament" no hi ha qui l'aturi.

I "l'amor metge", de Molière, quina delícia, minyons! Endavant, Gual; endavant, Gimènez; i tota la companyia.

Ara, per l'altra sessió, s'està preparant "silenci". Que, també, no pot escaure més just.

X.

—Si, veurà: pago trenta duros de lloguer i l'aigua apart.

—Home! també hi deu pagar el vi apart.

* * *

Molts pobles han patit l'americano que els ha bastit un hospital; ha subvencionat una escola, o els ha regalat un lloro.

Sabadell ha patit els Turulls, que tot ho volen fer. Volen bastir la façana de l'església nova; volen fer una biblioteca popular; i, últimament, volen fer una escola per a noies "adúlteres", com deia aquell, en lloc d'"adultes".

Tant i tant és ço que els Turulls volen... fer, que s'ha tornat a posar de moda jugar a volen... volen...; coloms!

Els coloms sí, que volen alts; no tant, però, com els generosos i mecenes sabadellencs.

FLAUTÍ

Sabadell sur-mer.

R E S P O N E M

(No tornem els originals)

D'Arbeca estant.—Sentim molt que aquesta vegada no ens vagi bé. Les proses li surten molt millor.

Miquel.—Gràcies; en cartera.

Furniketo.—Agraits... però no passa tot el que hom voldria fer passar. Ja em podeu entendre.

Papallona.—Em direu qui sou? A les vostres ordres.

Sabeca.—Cordialment vostre. No ens hi podem ficar. Ja n'hem vistes d'aquestes invitacions. Digueu-nos coses.

P. i P.—No es pot matar tot el que és gras, fillet.

El guàrdia.—*No pot passar!*
 El repòrter.—*Tinc de fer el crim.*
 El guàrdia.—*Ha fet tard; el crim ja està fet.*

SETS I VUITS

El príncep d'Etiòpia, que li diuen Tafari, s'ha passejat per Europa. Ha fet singulars regals a uns quants significats homes de govern. Per exemple:

A Millerant, dos ullals d'elefant (ivori pur).

A Mac Donald, un collaret de dents de tigre.

A Mussolini una testa de lleó dissecada.

Aquest número ha passat per la censura militar.

Tarifa del temps, rebequeries de l'amor.

L'hereu de la corona d'Itàlia el fan anar a Amèrica per tal que li passi la dèria que sent per una noia que, segons sembla, és molt bonica, però no té corona.

I no ho heu sentit a dir? El mateix Totski, el ferreny i terrible, s'ha enamorat d'una damisella, filla d'un ex-alt dignatari de l'antiga cort. I Trotski, en la seva cinquantena, enamorat com un nen de divuit anys, en gràcia de la seva amada, es proposa restablir el règim sarista a Rússia.

I encara que en sabriem del per què de mol-

tes coses, si sabéssim el diable de dona que balla pel mig!

En un poble, anomenat Herència, hi ha una "curandera" de molt prestigi. Algú volgué privar-la d'exercir el seu ministeri, i el poble s'ha aixecat en massa, a favor de la "curandera".

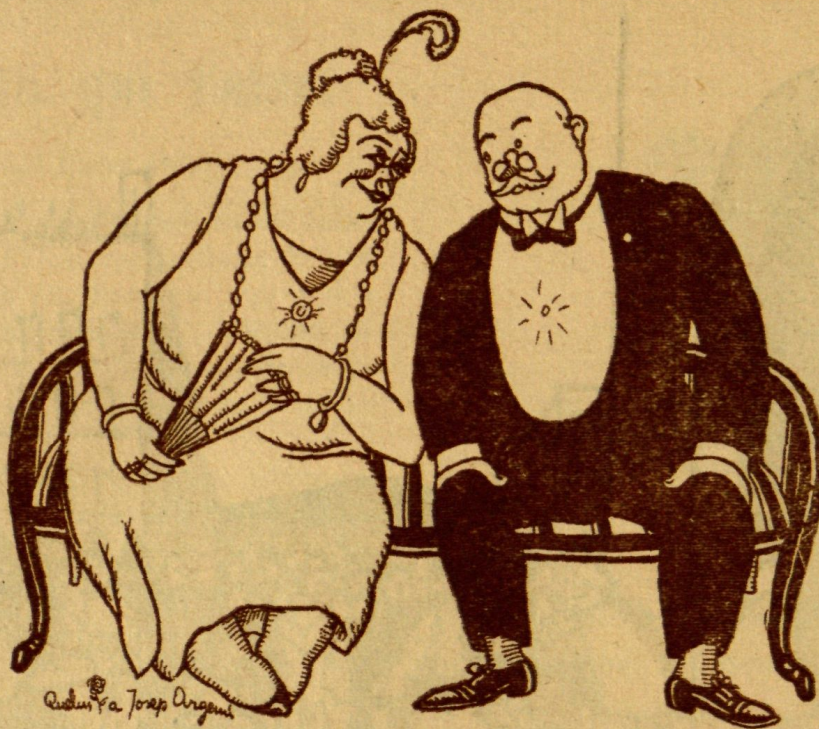
Si certs "curanderos" tinguessin aquesta mateixa sort!

Però, noi: es veu que no tot és Herència. I que si molts, per herència duïen llana al clatell, ja se l'han tret.

El Rei Herodes va fer diumenge un magnífic discurs—un de tants dels seus—. Amb aire evangèlic va narrar i comentar el miracle de la predicació als peixos. Té molt bons principis, el Rei Herodes: es veu que les lliçons de l'Escola Moderna són molt profitoses.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

El Rei Herodes s'estasiava—o poc menys—parlant de Sant Francesc d'Assís, en la seva predicació als peixos.

GALANIES

—Es recorda, senyor Marquès, del dia que vaig refusar casar-me amb vostè?
—Ja ho crec. Es el dia més feliç de la meua vida.

Però, deia un:—"deu estar peix aquest bon home!... perquè la veritat és que aquest miracle no el féu Sant Francesc, sinó Sant Antoni.

I bé, home: no ve d'aquí. Quan un és Rei Herodes tot li està bé.

• • •

En un bosquet, prop de Londres, han recollit el cant d'un rossinyol en un micròfon, per traslladar-lo al cor de l'alta societat londinenca.

Una dama, per mantenir i enardir el cant del rossinyol, mentre durava l'operació, anava tocant el violoncel.

Evidentmet és de molt més bon auguri, i molt més graciós, per a tothom, sobretot per a una dama, tocar el violoncel, que no pas tocar el ridícul.

* * *

Sabem que són moltíssims els qui llegeixen EL BORINOT; que els el deixa algú. Es a dir, que passa, de mà en mà, moltes mans. Ja ens plau això.

Però, francament, ens plauria més que, al mateix temps que el llegeixen, també el comprassin.

Senyors i amics: o ara, o mai!
Veritat o mentida?

* * *

La Junta d'entitats que cada any curava de l'or-

**AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA MILITAR**

ganització de l'Aplec de la Sardana ha acordat no fer-lo per aquest any.

Tot seguit ja veiem que en surten uns altres, amb la Diada de la Sardana.

No escarmentarem mai. Després tot són lamentacions.

FIRA DE MOSTRES

GRANDIÓS ESPECTACLE BARCELONÍ
CONCURRENCIA MUNDIAL

UNA DE LES MILLORS FIRES DEL MÓN

— "EL BORINOT" HI TINDRÀ
— REPRESENTACIONS AUTÈNTIQUES —

— TOTHOM A LA FIRA! —

— DISSABTE, DIA 31 —
— S'OBRE —

"F. C. BARCELONA" Camp de Les Corts

D u n d e e contra F. C. Barcelona

De la Primera Divisió de la Lliga Escocesa de Professionals

Campió de Catalunya

Dies 1 i 5 de juny : a les 5'30 de la tarda

Establiments MARAGALL

Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Telef. 813-S. P.

LECTURA RECOMANADA

ELS HEROIS, de PRUDENCI BERTRANA, Premi Concepció Babell en els Jocs de 1922. — ANIMES ATUÏDES, de J. ROIG RAVENTÓS, Mateixa distinció en els de 1923. — ELS SANTS DE CATALUNYA (VI volums), de LLORENÇ RIBER, que ha obtingut, enguany, el premi Concepció Robell. — L'HERMITÀ MAURICI, de J. ROIG RAVENTÓS. Premi Fastenrath.

Poden adquirir-se a totes les bones llibreries i a

EDITORIAL CATALANA, S. A. :: RAMBLA SANT JOSEP, 16, pral.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Aany II - Núm. 27

29 de maig 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

Ell. — Hem perdut la fortuna... I bé: salut hi hagi!

Ella. — Sí; però si tu et mors, qui em voldrà a mi, vídua i pobra!